

Η ΚΛΑΣΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ

Καθώς στη διάρκεια της κλασικής περιόδου τα όργανα αλλάζουν, αλλάζει και ο τρόπος με τον οποίο συνδυάζονται μεταξύ τους. Η ανάπτυξη δεξιοτεχνίας καθίσταται εφικτή για μια μεγαλύτερη κατηγορία από αυτά, γεγονός που έχει ως αποτέλεσμα την άρση της κυριαρχίας των βιολιών και την καθιέρωση της πιο ισορροπημένης ομάδας των εγχόρδων με διακριτές επιμέρους ομάδες (πρώτα και δεύτερα βιολιά, βιόλες, βιολοντσέλα και κοντραμπάσα). Παράλληλα, τα πνευστά αποκτούν μόνιμη θέση στην ορχήστρα, κυρίως τα όμποε και τα κόρνα, ενώ πολλές φορές περιλαμβάνονται κλαρινέτα, φλάουτα (που εκτοπίζουν το φλάουτο με ράμφος), φαγκότα και χάλκινα πνευστά. Η επέκταση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας στην κεντρική Ευρώπη έφερε στο προσκήνιο όργανα όπως η γκραν κάσα, τα κύμβαλα, το τρίγωνο, οι καμπάνες κ.ά., τα οποία χρησιμοποιούνταν από τους συνθέτες όποτε ήθελαν να εμπλουτίσουν τον ήχο της ορχήστρας ή επιθυμούσαν να δώσουν "τουρκικό" χρώμα. Παρατηρούμε, λοιπόν, ότι η κλασική ορχήστρα έχει σε γενικές γραμμές πιο συγκεκριμένη σύνθεση, περισσότερα όργανα, ευέλικτο, ισορροπημένο και δυνατότερο ήχο, που της δίνει τη δυνατότητα να παίζει σε μεγαλύτερους χώρους.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟ ΛΕΞΙΚΟ -ΚΛΑΣΣΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ